

Στόχος τούτου του άρθρου είναι μέσα από μια λίγο πιο ψαγμένη από τη συνήθη ανάγνωση ορισμένων τοποθετήσεων των αριστερών πολιτικών δυνάμεων πάνω σε μια σειρά ζητήματα, να αποκαλύψει την πραγματική τους θέση σχετικά με αυτά.

Ας γίνω όμως πιο συγκεκριμένος μέσα από δύο παραδείγματα από διαφορετικά πεδία και χώρους της Αριστεράς.

Το πρώτο αφορά τον ΣΥΡΙΖΑ. Εδώ και λίγες μέρες ξένοι διανοούμενοι με δηλώσεις τους τοποθετήθηκαν υπέρ της νίκης του ΣΥΡΙΖΑ στις επικείμενες εκλογές. Όπως ήταν αναμενόμενο, αυτή η έξωθεν ενίσχυση έγινε ευθουσιωδώς αποδεκτή από το ίδιο το κόμμα και τους οπαδούς του. Ανάμεσα λοιπόν σε αυτούς τους διανοούμενους, πέρα από πολλούς Γάλλους κομμουνιστές υποστηρικτές της σοσιαλιστικής κατ' όνομα, νεοφιλελεύθερης στην πράξη, κυβέρνησης του Ολάντ, ήταν και άνθρωποι σαν τον Τσόμσκι, η σχέση του οποίου με τον σοσιαλισμό είναι όπως του διαβόλου με το λιβάνι, και σαν τον γυρολόγο τσαρλατάνο Ζίζεκ, ο οποίος και καλεί τον ΣΥΡΙΖΑ να λειτουργήσει σαν «ένα τίμιο αστικό κόμμα που [...] θα μετέτρεπε την Ελλάδα σ' ένα κανονικό φιλελεύθερο δημοκρατικό κράτος».

Παράλληλα, Έλληνες πρωτοπόροι εκσυγχρονιστές και άλλοι που συμμετείχαν άμεσα στην άσκηση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής έσπευσαν και αυτοί να τον στηρίξουν ή και να συνταχθούν μαζί του.

Προφανώς, βεβαίως, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει καμιά υποχρέωση να απολογείται για τις θέσεις όλων αυτών. Έχει όμως την υποχρέωση να ξεκαθαρίσει αν καταδικάζει το παρελθόν των μεν και αν αποδέχεται τις νοθεσίες των δε. Στον βαθμό που δεν το πράττει και απλώς επιχαίρει για την όποια υποστήριξη του παρέχεται, αποδεικνύει και με αυτόν τον τρόπο ότι ενδίδει σε αυτές.

Το δεύτερο παράδειγμα αφορά το ΚΚΕ. Η συντριπτική πλειονότητα της κοινής γνώμης έχει την άποψη ότι το ΚΚΕ είναι υπέρ της μη αναγνώρισης του χρέους, της εξόδου από το ευρώ και της εξόδου από την Ε.Ε. Μάλιστα και το ίδιο, συνειδητά ψευδόμενο, διακηρύσσει ότι είναι η μοναδική πολιτική δύναμη που έχει αυτήν την ξεκάθαρη θέση. Στην πραγματικότητα όμως η θέση του ΚΚΕ, όπως έχει δηλώσει τον Μάη του 2011 η Αλέκα Παπαρήγα, είναι ότι «η λύση έξω από το ευρώ και η δραχμή στις παρούσες συνθήκες είναι καταστροφική». Με άλλα λόγια, το ΚΚΕ «εδώ και τώρα» είναι υπέρ της παραμονής στο ευρώ και κατ' επέκταση στην Ε.Ε. Αυτό συμβαίνει διότι αντιμετωπίζοντας την προϋπόθεση σαν αποτέλεσμα, υποστηρίζει τη θέση ότι μόνον με την επίτευξη του σοσιαλισμού, τον οποίο μάλιστα θεωρεί ότι αποκλειστικά μόνον το ίδιο μπορεί να υλοποιήσει, μπορούν να επέλθουν αυτές οι ρήξεις. Και αυτή του η θέση εντάσσεται στη γενικότερη μη αποδοχή εκ μέρους του ενός μεταβατικού αντισυστημικού προγράμματος, το οποίο θα ανοίγει τον δρόμο προς τον σοσιαλισμό.

Σε αντίθεση με τις προηγούμενες θέσεις των δύο αυτών αριστερών κομμάτων η εκλογική συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΜΑΡΣ υποστηρίζει με τη μεταβατική της πρόταση την άμεση ρήξη με το κυρίαρχο σύστημα, ντόπιο και ξένο (ευρώ, Ε.Ε., ΕΚΤ, ΔΝΤ) και τη μετωπική κατάκτηση αυτής της ρήξης, όχι πρωτίστως μέσα από την κάλπη, αλλά μέσα από τους μετωπικούς λαϊκούς αγώνες. Και μόνο γι' αυτόν τον λόγο αξίζει να ενισχυθεί.

Γιώργος Ρούσης, υποψήφιος στο ψηφοδέλτιο Επικρατείας ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ

efsyn.gr